

สุเชษฐ ขวัญศรี

ขาดะ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

มดะ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗

ชาติภูมิ

นายสุเชษฐ ขวัญศรี เกิดเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่บ้านเลขที่ ๑๖๖ หมู่ ๗ ต.ดอนทราย อ.ควนขนุน จ.พัทลุง เป็นบุตรคนที่ ๙ ของ คุณพ่อชู และ คุณแม่พร้อม ขวัญศรี มีพี่น้อง จำนวน ๙ คน คือ

๑. นางสาวสัมพันธ์ สุกทอง
๒. นางประจวบ ชูสงค์ดำ
๓. พ.ต.ท.ปิยะวัฒน์ ขวัญศรี
๔. นายประเสริฐ ขวัญศรี
๕. นางสาวสมจิต ชูเหล็ก
๖. นางสุดใจ เกื่อทอง
๗. นางสาวจินต์ ยอดราช
๘. นายสมชาย ขวัญศรี
๙. นายสุเชษฐ ขวัญศรี ผู้วายชนม์

ประวัติการศึกษา

นายสุเชษฐ ขวัญศรี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนบ้านควนดินแดง ระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนนาขยาดวิทยาคาร และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (นิเทศศาสตร์) จากสถาบันราชภัฏสงขลาเมื่อปี ๒๕๔๕

ชีวิตการสมรส

นายสุเชษฐ ขวัญศรี ได้สมรสกับ นางเมวดี ขวัญศรี (สกุลเดิม ช่วยจวน) มีบุตร-ธิดา รวม ๒ คน ตามลำดับ ดังนี้

๑. เด็กชายเมธิกร ขวัญศรี (น้องแม็ค) อายุ ๑ ปี ๑๐ เดือน
๒. เด็กหญิงชญาดา ขวัญศรี (น้องมิว) อายุ ๕ เดือน

ชีวิตการทำงานและอุปนิสัยส่วนตัว

นายสุเชษฐ ขวัญศรี เป็นที่รักของทุกคน เป็นผู้มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่นทุกคนโดยไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้ง เป็นผู้เสียสละต่อส่วนรวม คำนึงถึงผลประโยชน์ขององค์กรเป็นหลักก่อนเสมอ ตั้งแต่ครั้งยังเป็นนักศึกษา คุณความดีที่ปรากฏนี้ทำให้ นายสุเชษฐ ขวัญศรี ได้รับการยกย่องเป็นนักศึกษาผู้มีคุณธรรม จริยธรรมดีเด่น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕

หลังจากที่นายสุเชษฐ ขวัญศรี สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ด้านนิเทศศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาแล้ว จึงได้เริ่มทำงานที่โรงพิมพ์ไทยวัฒนาการพิมพ์ อยู่ ๒ ปี จากนั้นจึงเปลี่ยนมาทำงานที่บริษัทเบสเซลล์ อยู่ ๑ ปี และเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ จึงได้เข้าทำงานที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในตำแหน่งพนักงานโสตทัศนศึกษา โดยมีหน้าที่ดูแลอุปกรณ์โสตทัศนอุปกรณ์ห้องเรียนของอาคาร ๔๘ หลังจากทำงานได้ ๔ ปี ในปี ๒๕๕๒ จึงได้บรรจุเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนักวิชาการโสตทัศนศึกษา

บั้นปลายชีวิต

นายสุเชษฐ ขวัญศรี เริ่มมีอาการป่วยไข้ติดต่อกันนานถึง ๒ สัปดาห์ ตั้งแต่ปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๗ จึงไปรักษาที่โรงพยาบาลเมืองสงขลา แต่อาการยังไม่ดีขึ้น จึงได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพมหานคร ใหญ่ พบว่าเป็นโรคไวรัสตับอักเสบบี จึงทำให้เป็นเนื้อร้ายที่ตับ แพทย์จึงส่งไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลสงขลานครินทร์ และโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ส่งมารักษาตามอาการที่โรงพยาบาลสงขลาและโรงพยาบาลพัทลุงอยู่หลายครั้ง แต่อาการก็ยังไม่ดีขึ้น ท้ายที่สุดเมื่อวันที่ ๒๔

กันยายน ๒๕๕๗ จึงได้กลับไปรักษาที่โรงพยาบาลสงขลา โดยแพทย์รับไว้เป็นผู้ป่วยใน

ต่อมาเมื่อวันเสาร์ที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๗ สุขเชษฐ จึงได้บอกกับครอบครัวว่าอยากกลับไปรักษาตัวที่บ้านที่พัทลุง โดยก่อนจะไปโรงพยาบาลพัทลุงนั้น ด้วยความมกัตัญญะจึงขอกลับไปเยี่ยมบิดาที่บ้านก่อน จนกระทั่งเวลา ๒๓.๐๐ น. สุขเชษฐ มีอาการหายใจหอบเหนื่อย ครอบครัวจึงนำส่งโรงพยาบาลพัทลุง แพทย์ได้ให้การรักษาตามอาการ จนกระทั่งเวลา ๐๘.๐๐ น. ของเช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗ สุขเชษฐ จึงค่อยๆ จากไปอย่างสงบ ท่ามกลางความรักความอาลัยของครอบครัว ญาติ และเพื่อนๆ ทุกคน สิริรวมอายุได้ ๓๔ ปี ๑๐ เดือน

ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนคุณความดีที่ สุขเชษฐ ได้สร้างสมมาตลอดชีวิต จงดลบันดาลให้ดวงวิญญาณของ นายสุขเชษฐ ขวัญศรี จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพเบื้องหน้าเทอญ

The background features a large, faint watermark of the Songkhla Rajabhat University seal. The seal is circular and contains the university's name in Thai script at the top, 'SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY' in English at the bottom, and a central emblem depicting a stupa and a book.

คือ สไชเชรุ ขวัญศรี
จะกบียงผูกพันนรندرสมัย
วณนเรอก้าวย่างเดินทางไกล
ฝาก คำไว้อาลัยไม่รู้ลืม

แต่... สุขเชษฐ ขวัญศรี

“**ทำความดี มีน้ำใจ ให้อภัย เสียสละ**” เป็นหลักการทำงานของผม มาตลอดชีวิตราชการ ได้เห็นการทำงานของสุขเชษฐมาตลอดระยะเวลา ๘ ปี ตั้งแต่สุขเชษฐได้มาทำงาน ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ ได้มาอยู่บ้านหลังเดียวกัน คือ อาคาร ๔๘ (อาคารสำนักงานอธิการบดี) บ้านหลังนี้ผมเรียกชื่อว่า “บ้านของเรา ท้องถิ่นของเรา อบอุ่น ภูมิใจ ไกล่ชิดชุมชน” ผมออกจากบ้าน เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ยังไม่ได้เข้าไปอีกเลย สุขเชษฐยังได้อยู่ต่ออีก ๑ ปี ๖ เดือน เราอยู่กันเหมือน พี่ๆ น้องๆ ช่วยเหลือเกื้อกูล เอื้ออาทรกันมาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

สุขเชษฐ มีความมุ่งมั่นในการทำงาน ในการปฏิบัติหน้าที่ตลอดเวลา ที่ทำงานด้วยกันมา ผู้บริหาร อาจารย์ เพื่อนร่วมงาน เจ้าหน้าที่ บุคลากร ตลอดจนนักศึกษาในมหาวิทยาลัย คงได้พบเห็นด้วยตัวเองว่า **สุขเชษฐ : เป็นคนดี มีน้ำใจ ให้อภัย เสียสละ** นี่คือนุคนามความดีเป็นคุณสมบัติติดตัว และติดต้วจริงใจ ของพวกเรา ทุกๆ คน ที่เขาได้สร้างและสะสมด้วยตัวของเขาเองมาตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน น่าเสียดายบุคลากรที่เป็นต้นแบบแห่งคุณงามความดี มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีความรับผิดชอบ และมีความพอเพียง

ด้วยคุณงามความดีที่ สุเชษฐ ขวัญศรี ได้กระทำไว้ ขอให้ดวง
วิญญาณได้ไปสู่ความสงบสุขในสัมปรายภพ ตราบชั่วโมงนรินทร์กาล

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ ตังวิเศษ)
ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
ประจำจังหวัดสงขลา
อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ปรารภที่จะหาแนวทางเพื่อการบริการให้ตีมาโดยตลอดระยะเวลา ๕-๖ ปี อีกมุมหนึ่ง เซษฐเป็นเสมือนหัวใจที่คอยประสานรอยร้าวของความรู้สึกของเพื่อนที่มีต่อเพื่อน และพี่ไม่เคยเห็นเซษฐทะเลาะกับใคร ทั้งในช่วงเวลางาน และนอกเวลางานก็ตาม เซษฐ จึงเป็นที่รักของเพื่อนร่วมงานทุกๆ คน

ในฐานะหัวหน้างาน เซษฐเป็นผู้ร่วมงานที่ไม่เคยทำให้พี่ผิดหวังใน ทุกๆ เรื่องที่มอบหมายงาน ในบางครั้งยังเป็นเพื่อนคู่คิดที่คอยให้กำลังใจเสีย ด้วยซ้ำ และเป็นพี่ปรึกษาของน้องๆ ในหน่วยงานได้ทุกอย่าง เซษฐเป็นผู้เสนอ แนวทางสะสมเงินของหน่วยงานประชาสัมพันธ์สัปดาห์ละ ๒๐ บาทต่อคน เพื่อจัดเป็นสวัสดิการของเพื่อนในหน่วยงาน และเป็นค่าใช้จ่ายของหน่วยงาน ประชาสัมพันธ์ในกิจกรรมต่างๆ ตามเทศกาลได้ โดยไม่ต้องเดือดร้อน

วันที่ ๘-๑๑ สิงหาคม เรามีคำสั่งไปราชการงานพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี เชษฐ มีหน้าที่ในการเตรียมการงานประชุมสภามหาวิทยาลัย แต่เมื่อกำหนดการประชุมสภาย เปลี่ยนแปลง เชษฐเลยไม่ได้ไป จึงมีเวลาพักผ่อน ๔-๕ วัน แต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม พี่สังเกตเห็นเชษฐไม่ค่อยร่าเริง “หยุดพักผมใช้ทุกวันเลยพี่เหอ” เชษฐบอกพี่ แต่เชษฐก็ยังมาทำงาน พี่เลยบอกให้ไปพักผ่อนเสียบ้าง “ไม่เป็นไรพี่เดี๋ยวผมไปสำรวจสื่อห้องเรียนอาคาร ๒ อาคาร ๓ ให้เสร็จก่อน” นี่คือการรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์โสตฯ ประจำห้องเรียนให้ใช้งานได้ ๑๐๐% และไม่คิดว่าจะป็นงานชิ้นสุดท้ายของเชษฐ จนวันศุกร์ ที่ ๑๕ สิงหาคม เชษฐ บอกว่าเหนื่อย เมื่อวานเดินทางจากมหาวิทยาลัยกลับบ้าน (ระยะทางประมาณ ๑ กม.เศษๆ) ต้องหยุดพักหลายครั้งและใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงบ้าน พี่บอกว่า “ไปตรวจเช็ที่โรงพยาบาลดีกว่ามั๊ย” เชษฐ ตอบว่า “ผมตั้งใจว่าเย็นนี้จะไปตรวจที่โรงพยาบาลกรุงเทพมหานครใหญ่ นอนโรงพยาบาลสักวัน ๒ วัน”

วันอาทิตย์ ที่ ๑๗ สิงหาคม ทราบข่าวผลการตรวจพี่ใจหายวูบ ภาวนาขอให้แค่อาการเริ่มแรก ไปเยี่ยม ไปให้กำลังใจที่บ้าน ขอให้น้องเข้มแข็งไว้ แต่..เพียงชั่วระยะเวลาที่รอคิวหมอนัดตรวจและรอฟังผลการตรวจจากโรงพยาบาล มอ. ระยะเวลาประมาณ ๓ สัปดาห์ ทำให้อาการเชษฐทรุดลงมากเกินกว่าที่จะรักษาเยียวยาเลยหรือ

วันศุกร์ ที่ ๒๖ กันยายน พี่และทีมงานนำเงินที่รวบรวมได้จากกิจกรรม เพื่อนช่วยเพื่อน จากพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลสงขลา เชษฐ ต้องทนทรมานต่อความเจ็บปวดของโรคร้ายเป็นอย่างมาก พี่รู้ ทุกคนรู้ แต่ก็ให้ได้แค่กำลังใจ สงสาร และขอให้ปาฏิหาริย์เกิดขึ้น เชษฐจับมือพี่ไว้แน่น

เหมือนจะบอกอะไร ความรู้สึก ณ เวลานั้นมันแว้งคว้างอย่างไรบอกไม่ถูก มีท่านอาจารย์ท่านหนึ่งพูดกับพี่ด้วยท่าทางจริงจังว่า “หากจะต้องตัดนิ้วสัก นิ้วแล้วอาการของเชษฐดิขึ้น ยอมตัดให้เลย” พี่เห็นด้วยกับความรู้สึกของ อาจารย์ พี่บอกว่าพี่เอาด้วย ขอให้เชษฐอาการดีขึ้นชัณฉนเกิด

สุดท้ายเชษฐก็ไม่อาจจะฝืนลิขิตกำหนดได้ เชษฐเกษียณอายุการทำงานไปจากพวกเรา ในวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗ ด้วยอายุ ๓๔ ปี ๑๐ เดือน ๑๙ วัน เหลือไว้แต่เพียงความทรงจำที่มีต่อทุกคน และความอาลัยของทุกคนที่มีต่อเชษฐ ขอให้ดวงวิญญาณของน้องจงสู่สุคตินะ สุเชษฐ ขวัญศรี คนดีของชาวราชภัฏสงขลา

ชวฤทธิ์ ทองเพชรจันทร์

หัวหน้างานประชาสัมพันธ์

เชษฐ... คนดีอันเป็นที่รัก

ในช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้าจากการสูญเสียนั้น หลายครั้ง เราจะพบว่า “คนดี” เป็นเงื่อนไขของความโศกเศร้านั้น ยิ่งเมื่อคนดีเป็นบุคคลเดียวกันกับบุคคล “อันเป็นที่รัก” ความโศกเศร้ามักเพิ่มขึ้นทวีคูณ และครั้งนี้ เราได้สูญเสีย “คนดี” และ “บุคคลอันเป็นที่รัก” ไปพร้อมกัน

ดิฉันแทบจะไม่เคยได้ร่วมงานกับเชษฐ อาจเป็นเพราะตัวเองไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับเทคโนโลยีสักเท่าไร การจัดการโสตทัศนูปกรณ์ในห้องเรียนเป็นเรื่องไม่ยากเย็นนัก ทั้งเมื่อวันที่มาดำรงตำแหน่ง เชษฐก็เจ็บป่วยเสียแล้ว โดยส่วนตัวได้รู้จักกับเชษฐบ้าง ด้วยเหตุที่เชษฐเป็นเพื่อนของเพื่อนร่วมงานและเป็นศิษย์ของเพื่อนอาจารย์ที่มักคุ้น แต่คำเล่าลือถึงอภยาศัยใจคอ น้ำใจ และมิตรไมตรีที่เชษฐมีต่อทุกคน เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้สึกชื่นชม และอยากจะให้เชษฐหายป่วยกลับมาทำงานด้วยกันเร็วๆ ทว่า เมื่อทราบข่าวร้ายในเช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๕ กันยายน นอกจากตกใจ ใจหาย และเศร้าแล้ว ยังรู้สึกเสียดาย “คนดี” ที่จากไปเร็วเสียจนตั้งรับไม่ทัน

ความเป็น “คนดี” ของเชษฐ ปรากฏผลชัดในวันที่เชษฐเจ็บป่วยงานเลี้ยงขนมเงินที่สมาชิกรงานประชาสัมพันธ์ตั้งใจจัดกันเล็กๆ เป็นการภายใน บอกกันแบบปากต่อปาก กลายเป็นงานใหญ่ด้วยจำนวนคนที่มาด้วยน้ำใจ อยากร่วมส่งกำลังใจไปให้เชษฐ เพื่อนพ้องน้องพี่ที่ยืนรอเส้นขนมเงิน ไม่มีใครบ่นหรือตำหนิว่าทำไมจัดมาไม่เพียงพอ มีแต่เสียงถามไถ่ “เชษฐเป็นอย่างไรบ้าง” “กำลังใจดีไหม” กับคำเล่าขานต่อกัน “เชษฐเป็นคนดีนะ” “เป็นคนมีน้ำใจ” “ไม่น่าต้องมาเจ็บป่วยเลย” ความเป็นห่วงเป็นใยเป็นปรากฏการณ์แรกทีหากใครได้ไปร่วมงานย่อมสัมผัสได้

ความเป็น “บุคคลอันเป็นที่รัก” ยิ่งปรากฏชัดเมื่อเชษฐาจำเป็นต้องออกเดินทางจากไป ไม่ว่าจะเพื่อน พี่น้อง อาจารย์ บุคลากร นักศึกษาศิษย์เก่า รวมไปถึงแม่ค้าแม่ขาย ที่อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัย ต่างหลั่งไหลไปร่วมส่งเชษฐา รถบัสที่ต้องนั่งอัดกันไป บ้างก็ยืนกันไป ยังไม่เพียงพอ คนที่อัดไม่ไหว นั่งรอรถคันต่อไปอย่างอดทน ใครพอมีกำลังจะขับรถไปเองก็ขับกันไปแบบไปหลงเอาดาบหน้าก็ยอม ในช่วงเวลาที่ดิฉันนั่งรอรถ ได้เดินไปซื้อขนมที่ร้านค้าข้างๆ สำนักวัดฯ ได้คุยกับแม่ค้า แม้แต่ตัวแม่ค้าเองก็แทบจะปิดร้านขอตามไปด้วย

ปรากฏการณ์กระแสน้ำใจทั้งสองครั้งกำลังบอกเราว่า เราเสีย “คนดี” และบุคคล “อันเป็นที่รัก” ไปพร้อมๆ กัน

การเป็นที่รักของคนมากมายนั้น อาจใช้เวลาทั้งชีวิต แต่ไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามอะไรเลยสำหรับ “คนดี” ด้วยปกติของคนดีนั้น ย่อมเป็นที่รักได้อย่างไร้ข้อกังขา และเชษฐา ก็เป็นแบบอย่างที่ได้ใช้เวลานั้นสั้น ทำให้ดิฉัน และเราทุกคน ได้เห็น และได้เรียนรู้ ขอบคุณเชษฐาที่เป็นคนดี และทิ้งสิ่งเหล่านี้ไว้ให้ระลึกถึง

ขอให้การเดินทางครั้งสุดท้ายของเชษฐามีแต่ความสงบสุข ร่วมเย็นให้สมกับเป็นคนดี ขอให้เจอกับจุดหมายปลายทางของการเดินทางที่เป็นสุข สัมปรายภพสำหรับเชษฐา คงไม่ใช่ที่ที่จำเป็นต้องหวัง ด้วยความดีของเชษฐานั้น ย่อมเป็นแรงกำลังนำพาเชษฐาไปสู่สถานอันร่มเย็น... พระคุ้มครองค่ะเชษฐา

ปัญญา เรืองเริงกุลฤทธิ์

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ภาพสุดท้ายกับ “เชษฐ” น้องรักและเพื่อนเกลอ

ภาพนี้ผมถ่ายกับเชษฐเมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่บ้านน้องเมย์ หลังจากทราบผลตรวจจากโรงพยาบาลกรุงเทพ ภาพนี้ผมยิ้มเพื่อเป็นกำลังใจให้เชษฐ ได้ต่อสู้ไปด้วยกัน

ผมรู้จักเชษฐมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ ตั้งแต่เรียนระดับปริญญาตรีที่ นิเทศศาสตร์ ราชภัฏสงขลา เชษฐเรียนเป็นรุ่นน้องผม ๑ ปี การเป็นรุ่นพี่ รุ่นน้องถือเป็นเรื่องที่ธรรมดา แต่ที่ไม่ธรรมดานั้นก็คือ อายุของเราสองคน เท่ากันเป๊ะ เราเกิดวัน เดือน ปี เดียวกัน คือวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ ครั้งแรกที่ผมทราบยังทำให้รู้สึกผูกพันกับเชษฐเป็นพิเศษ เราสองคนจึง เหมือนพี่น้องคลานตามกันมา และมีโอกาสได้ฉลองวันเกิดด้วยกันทุกปี

เชษฐุสนิทกับครอบครัวผมมาก ทั้งแม่ ภรรยา และลูกๆ ของผม ลูกผมเรียก
เชษฐุว่า “พ่อเชษฐุ” ทุกคน เรื่องรักเด็กของเชษฐุเป็นที่ขึ้นชื่อลือชา ผมว่า
แปลกมากๆ ที่คนหน้าตาตุตุๆ หน้ากลัว แต่ลูกของผมกลับไม่กลัวเชษฐุเลย
และชอบที่จะเล่นกับพ่อเชษฐุเป็นพิเศษ อาจจะเป็นเพราะเชษฐุดูแลเด็ก
ด้วยความรักที่มาจากใจจริง หรือจะด้วยจิตวิทยาของพ่อเชษฐุก็แล้วแต่
แต่นั้นแหละ สิ่งเหล่านั้นทำให้ลูกๆ ผมทุกคนรักพ่อเชษฐุมากๆ

เชษฐุเป็นน้องและเป็นเพื่อนที่น่ารัก มีน้ำใจ จริงใจ ที่สำคัญเสมอ
ต้นเสมอปลาย ไม่ใช่เฉพาะผม แต่ผมคิดว่าเชษฐุเป็นแบบนี้กับทุกๆ คน
ตั้งแต่สมัยเรียนเชษฐุจะเป็นคนมีจิตสาธารณะ ช่วยเหลือกิจกรรมต่างๆ
ของมหาวิทยาลัยสม่ำเสมอ ใครขอช่วยอะไรเชษฐุไม่เคยปฏิเสธ โดยเฉพาะ
เรื่องหนึ่งที่ผมรู้สึกประทับใจเชษฐุเป็นพิเศษ นั่นก็คือ ความซื่อสัตย์ ผมและ
เชษฐุมักได้รับความไว้วางใจให้การทำงานร่วมกันเสมอ แต่เรื่องของความ
ซื่อสัตย์ผมจำได้ดีว่าเวลาที่ **ผศ.ประสิทธิ์ ฤทธิการิมย์** ซึ่งเป็นอาจารย์
ของผมและเชษฐุ ไปต่างประเทศทั้งครอบครัว คนๆ เดียวที่ท่านไว้วางใจให้ช่วย
ดูแลบ้านนั่นคือเชษฐุนี้เอง

หลังจากเชษฐุอาการเริ่มทรุดลง ผมไปเยี่ยมเชษฐุที่โรงพยาบาล
หลายครั้ง ผมเห็นน้องทรุดลงทุกวันผมจับมือ จับป่า น้ำตาผมไหลทุกครั้ง
แบบที่ไม่รู้ว่าไหลมาจากไหน ผมได้แต่หวังให้เชษฐุหาย ไม่ว่าจะด้วยวิธีการ
ใดๆ หรืออะไรก็ตาม แต่สุดท้ายปาฏิหาริย์ก็ไม่มีจริง วันนั้น ผมทราบข่าวร้าย
ในตอนเช้าของวันอาทิตย์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗ ผมสูญเสียน้องรัก และ
เพื่อนเกลอที่รักยิ่งไปอย่างที่ไม่มียวันกลับ ความเสียใจของผมก่อให้เกิด
พลังใจที่เข้มแข็ง อยากจะทำอะไรเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อน้องรักและเพื่อนเกลอ
คนนี้ เพราะหลังจากเชษฐุจากไป ผมรู้สึกประทับใจกับกระแสอาลัยเชษฐุใน

Facebook สิ่งเดียวจากคำอาลัยนับร้อยนับพันที่เขียนถึงเชษฐ คือ คำว่า
เชษฐเป็นคนดี เป็นคำที่ทุกคนเขียนถึงผู้ชายคนนี้ เชษฐไม่มีตำแหน่งอะไร
ใหญ่โตในมหาวิทยาลัย แต่สิ่งเดียวที่เชษฐทำตลอดมา คือ ความดี ความ
มีน้ำใจ ทำให้สิ่งที่ยังเหลืออยู่ในความทรงจำ คือ ความดีของผู้ชายคนหนึ่งที่
ทุกคนระลึกถึง ในวันอาบน้ำเชษฐเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๗

ผมจึงทำหน้าที่ครั้งสุดท้ายให้น้องผม คือ ถ่ายรูป สิ่งที่ผมเห็นจาก
แววตาทุกคนในงานอย่างมากมาย คือ ความรัก ความปรารถนาดี ความ
จริงใจ ที่มีต่อเชษฐและต่อครอบครัว น้องเมย์ น้องแม็ก น้องมิว

หลับให้สบายเถอะน้องรัก เพื่อนรัก ไอ้เกลด พี่จะดูแลครอบครัว
น้องอย่างดีที่สุด ที่สัญญาว่า ลูกๆ เชษฐจะต้องภูมิใจกับเรื่องราวของพ่อเชษฐ
คนนี้ ตลอดไป

พี่เอก
(ดร.ศุภฤกษ์ เวศยาสิรินทร์)

จดหมายฉบับสุดท้ายถึงเชษฐ น้องรัก

เราสองคนรู้จักกันตั้งแต่ปีแรกที่พี่มาทำงานเป็นอาจารย์โปรแกรม วิชาวิทยาศาสตร์ จากวันนั้นจนถึงวันนี้เป็นเวลาถึง ๑๐ ปีมาแล้ว เริ่มจากที่ พี่สงสัยว่าน้องคนนี้เป็นใครกัน ถึงได้มีอิทธิพลต่อพี่มาก ๆ คุยกับทุกคนได้ อย่างสนุกสนาน เมื่อพี่มีโอกาสได้รู้จักได้ทำงาน ได้พบปะสังสรรค์ ไปเที่ยว ไปกินด้วยกันในกลุ่มของเรา จึงทำให้พี่รู้และเข้าใจว่าน้องเป็นคนที่น่ารัก อย่างนี้เอง จากความสนิทสนมที่เรามีต่อกันก็กลายเป็นความผูกพัน เมื่อพี่และน้องต่างคนก็ต่างแต่งงานมีครอบครัว มีลูกเล็กๆ ครอบครัวของเราสองคนก็ยังคงสนิทสนมกัน และไปมาหาสู่กันเช่นเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง ถึงแม้จะมีช่วงหนึ่งที่เราจะไม่ได้เจอกันที่ทำงาน เพราะพี่และพี่เอกลาเรียนต่อ แต่เราก็ไม่เคยห่างกัน ไม่ทอดทิ้งกัน ช่วยเหลือกันเสมอ จะเห็นได้จากการที่พี่ได้มีโอกาสเป็นส่วนหนึ่งในงานแต่งงานของน้องและน้องเมย์

สิ่งที่น้องทำให้พี่ประทับใจมาก ๆ เรื่องหนึ่งคือ ความรักที่น้องมีต่อ ลูก ๆ ของพี่ ซึ่งลูกทุกคนเรียกน้องว่า “พ่อเชษฐ” พี่และครอบครัวสัมผัสได้ว่าน้องเป็นคนรักเด็กมาก ๆ มีเทคนิควิธีการมากมายทำให้เด็กที่กำลังงอแง กลายเป็นเด็กดีได้ในทันที โดยเฉพาะพี่ติติติ ที่ถือเป็นหลานคนแรกของ กลุ่มเรา ติติติลงอแงตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ ค่อนข้างเลี้ยงยาก แต่ก็ไม่ยาก เกินฝีมือของน้อง ไม่มีใครทำให้ติติตินอนหลับได้ง่ายเท่าพ่อเชษฐอีกแล้ว

นอกจากนี้ เรื่องที่ยังอยู่ในใจของพี่ไม่ลืมเลือน คือความมีน้ำใจของ น้องที่มีต่อพี่เสมอ ไม่ว่าพี่จะขอช่วยอะไร น้องไม่เคยปฏิเสธ เรื่องเล็กเรื่องน้อย น้องเป็นธุระให้พี่เสมอมา โดยเฉพาะในช่วงที่พี่ลาเรียนต่อ เมื่อถึงเวลาที่พี่ ครบกำหนดกลับมาทำงาน พี่รู้สึกดีใจว่าจะได้กลับมาทำงานกับน้องอีกครั้ง

และหลายๆ ครั้งที่เราเจอกันเมื่อพี่กลับมาทำงาน พี่ก็ได้แต่บอกร้องว่า “พี่กลับมาทำงานหลายวันแล้วเราก้ยังไม่ได้ไปกินข้าวด้วยกันเลย” น้องหัวเราะชอบใจทุกครั้ง และพูดพร้อมกันว่า “ยังยุ่งๆ กันอยู่ให้ว่างก่อนนะ” พี่ไม่คิดเลยว่าจากคำพูดวันนั้น พี่คงไม่มีโอกาสเช่นนั้นอีกแล้ว เมื่อพี่รู้ข่าวการป่วยของน้องพี่ตกใจมาก และได้แต่หวังว่าน้องต้องหาย และเราคงได้กลับมาสนุกสนานกันเหมือนเดิม แต่แล้วความหวังของพี่ก็สิ้นสุดลง เมื่อน้องเมย์โทรหาพี่เมื่อเวลา ๐๘.๐๕ น. ของวันอาทิตย์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗ และบอกข่าวร้ายกับพี่ สิ้นเสียงน้องเมย์ พี่เองกุมสติแทบไม่อยู่ได้แต่ร้องไห้เสียใจ คิดแต่เพียงว่าพี่ยังไม่มีโอกาสทำอะไรอีกหลายๆ อย่างเพื่อน้องเลย

และนี่คงเป็นการบอกลาครั้งสุดท้ายกับน้อง พี่อยากจะบอกกับน้องว่า “หลับให้สบายนะน้อง ไม่ต้องเป็นห่วงใดๆ ทั้งสิ้น เราทุกคนจะช่วยกันดูแลครอบครัวของน้อง ดูแลน้องเมย์ น้องแม็ก น้องมิว อย่างดีที่สุด ถ้าน้องมีญาณทิพย์ที่ล่วงรู้ได้ น้องคงจะรับรู้ได้ว่าพี่ตั้งใจจะดูแลน้องเมย์ และลูกๆ ของน้องทั้งสองคน อย่างที่พี่เคยทำมา และพี่สัญญาว่าพี่จะทำเช่นนี้ตลอดไป พี่สาวคนนี้ขอให้ดวงวิญญาณของน้องไปสู่ภพภูมิที่ดี และหากชาติหน้ามีจริงขอให้เราสองคนได้เกิดมาเป็นพี่น้องแบบนี้อีกทุกชาติไป”

ด้วยรักและอาลัย

พี่ตา

(ศราณี เวศยาสิรินทร์)

ถึงน้องเชษฐด้วยความอาลัย

เชษฐเป็นน้องที่อารมณ์ดียิ้มแย้ม แจ่มใส อ่อนน้อม อ่อนโยน ขยัน รับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับอย่างแข็งขัน และมีจิตอาสา เอื้อเพื่อผู้อื่น ไม่เคยนิ่งดูตาย อะไรทำได้เชษฐก็ทำ จึงทำให้เชษฐเป็นที่รักของทุกคน พี่ได้ทราบว่าเชษฐป่วยเมื่อครั้งใกล้วันประชุมสภามหาวิทยาลัยของเดือน สิงหาคม คือแปลกใจไม่เห็นเชษฐ มาหาเพื่อเตรียมการประชุมเหมือน ทุกครั้งที่ผ่านมา จึงไปถามกับน้องๆ ที่ห้องเลขาสภามหาวิทยาลัย จึงได้ ทราบว่าน้องป่วย จึงได้โทรไปคุยกับเชษฐ เสียงของเชษฐวันนั้นยังฟังดู แจ่มใสมาก ก็คิดว่าน้องยังไหว กำลังใจดี และมีใจสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บ แต่ ที่สุดน้องก็ไปสบาย และไม่ต้องเจ็บปวดต่อไปทุกคนเสียใจและอาลัยกับการ จากไปของเชษฐ และพี่รู้สึกเสียใจร่วมกับครอบครัวของเชษฐด้วย ที่ต้อง ขาดหัวหน้าครอบครัวในช่วงที่กำลังสร้างครอบครัวที่น่ารักและอบอุ่น และ มหาวิทยาลัยเองก็เสียตายที่ต้องเสียบุคลากรที่ดีมีคุณภาพมากๆ คนหนึ่ง อย่างเชษฐไปอย่างกะทันหัน ด้วยความเป็นคนดีและน่ารักของเชษฐที่ผ่านมา พี่ขอให้น้องพักให้สบายและเป็นสุขบนสวรรค์

พี่ตาล

(ดร.ภวิกา บุญยพิพัฒน์)

อาลัย... สุเชษฐ ขวัญศรี

รู้ทั้งรู้..ความตายอยู่ใกล้นัก
รู้ทั้งรู้..ความรักมักแปรผัน
รู้ทั้งรู้..ว่าวันหนึ่งต้องจากกัน
รู้ทั้งรู้..ความผูกพันมีวันลา

แล้วทำไม..คนที่ดีมีตัวตนจาก
แล้วทำไม..จึงต้องพรากให้โหยหา
แล้วทำไม..ยังหนุ่มแน่นต้องโรยรา
แล้วทำไม..เหตุใดฟ้าไม่ปราณี

นับจากนี้..คงมีแต่ความหลัง
นับจากนี้..ใครระวังเรื่องแสงสี
นับจากนี้..ไม้ค้ำไม่ดึงหาใครดี
นับจากนี้..เหลือความดีที่จีรัง

หลับเถิด.. **สุเชษฐ ขวัญศรี**
หลับเถิด..คนดีสู้ที่หวัง
หลับเถิด..ให้สบายในภวังค์
หลับเถิด..จงสุขขัง..ยังสัมปราย.

ด้วยอาลัยยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรูญศักดิ์ บุญญาพิทักษ์)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ความรู้สึกที่มีต่อเชษฐ

ผมรู้จักกับเชษฐ เมื่อปี ๒๕๕๔ ตอนนั้นผมเพิ่งกลับมาจากลา
ศึกษาต่อ ก็ได้มาสอนที่อาคาร ๔๘ ในฐานะที่ตัวเองเป็นอาจารย์ที่สอน
ทางด้านไอที ผมก็จะใช้เทคโนโลยีสอนเป็นส่วนใหญ่ เชษฐเองก็ให้ความ
ช่วยเหลือผมอยู่เป็นประจำ แถมยังให้เบอร์โทรศัพท์มือถือส่วนตัวไว้ให้ผม
ด้วย บอกว่าถ้าอาจารย์ติดขัดอะไร ผมอยู่แถวนี้อาจารย์โทรหาได้เลย เพราะ
บางครั้งมีการใช้หอประชุมในมหาวิทยาลัยพร้อม ๆ กัน เชษฐเองต้องจัดงาน
หลายงานในเวลาเดียวกัน

ผมเห็นเชษฐทุกครั้งที่ทำงาน เชษฐจะเต็มทีกับการให้บริการเสมอ
ไม่ว่าจะเป็นเฉพาะผมหรือกับอาจารย์ท่านอื่นๆ เชษฐก็จะมีจิตบริการ มีจิต
อาสาอย่างเต็มที่ แม้งานจะล้นมือ เชษฐไม่เคยบ่น ในระยะหลัง ๆ ผมกับเชษฐ
ก็จะสนิทกันมากขึ้น ผมได้ชวนเชษฐไปทานข้าวที่บ้านบ้าง ไปนั่งรับประทาน
ด้วยกันบ้าง ในฐานะเพื่อนร่วมงาน และพูดคุยกันถูกคอกพอสมควร เชษฐ
ไม่เคยถกเถียงในวงสนทนา ถ้าไม่เห็นด้วยเชษฐก็จะเงียบ ผมสังเกตได้ว่า
ถ้าสนทนาแล้วเชษฐเงียบไปก็แสดงว่าเขาไม่เห็นด้วย ผมก็จะเปลี่ยนเรื่อง
คุยกันทันที

เชษฐไม่เคยนิทาคนอื่นลับหลัง นี่เป็นเสน่ห์ของเชษฐ ผู้ชายตัวดำ
แต่กลับมีจิตใจที่ไม่มีสีคำอยู่เลย ในวันเสาร์อาทิตย์ถ้าว่างเชษฐก็จะชวน
เพื่อนๆ มาถางป่าข้างทางแถวๆ บ้านพัก แถวหอพักให้ดูดีขึ้น ผู้คนขับรถ
ไปมาสะดวก แม้ไม่ใช่งานของเชษฐแต่เชษฐเปี่ยมล้นด้วยจิตอาสาอยู่ใน

วิญญานของผู้ชายคนนี้ ผมในฐานะเพื่อนร่วมงาน ถึงแม้จะไม่ใช่มิตรกับบัญชา
ของเชษฐโดยตรง ขอแสดงความเสียใจและไว้อาลัยในการจากไปของเชษฐ
และขอให้ดวงวิญญานของเชษฐไปสู่สุคติ

ผศ.ดร.อำนาจ ทองขาว
ผู้อำนวยการสำนักวิทยบริการ
และเทคโนโลยีสารสนเทศ

สุเชษฐ ขวัญศรี ศิษย์คนดี จะไม่ลืม

คือหนุ่มน้อยผิวกร้านจากบ้านนอก
หน้าตาบอกรจังหวัดชดไฉน
เรียนนิเทศเรียนดีไม่มีเลศนัย
เรียนเพราะใจสมักรรักศรัทธา

จากปีหนึ่งถึงปีสี่ที่เป็นศิษย์
ก็ใกล้ชิดผูกพันกันนักหนา
ยิ่งได้มาร่วมงาน-ผ่านเวลา
ความเมตตาตรึงจิตสันทนัก

ดาเธอเยี่ยมทุกคราหน้าเธอใส
พูดกับใครพูดจริงทุกสิ่งประจักษ์
ไม่เคยโกรธโทษใครเพราะไม่รัก
แต่ตระหนักในหน้าที่-ความดีงาม

เมื่อพบรักก็ได้รักสมศักดิ์ศรี
เลือก เมวดี เป็นคู่ครองไม่มองข้าม
มี แม็ค มี ลูกน้อยคอยเดินตาม
ยึดถือความซื่อตรงเป็นธงนำ
รายรอบเธอพร้อมหน้ากัลยาณมิตร
เพราะไม่คิดเอาเปรียบหรือเหยียบย่ำ
ความสุขอยู่ที่งานการกระทำ
ทุกถ้อยคำคือไมตรีที่ทอดราย
รู้ข่าวเธอล้มป่วยกะทันหัน
เมื่อหน้าวันหน้าวัยแล้วใจหาย
เห็นเธอปวดร้าวทุกซั่มมีคลาย
จนสุดท้ายเธอไม่รออีกต่อไป
ยังจำได้สายตาดูจะจาก
เหมือนจะฝากคำล่าน้ำตาไหล
เหมือนฝากลูกฝากงานฝากบ้านไว้
ฝากสายใยรักแท้แก่ทุกคน
สิ้นสุดแล้วทุกซั่มโรคทั้งผอง
สู่ครรลองแห่งบุญอยู่นฤศุล
ให้ความดีที่เธอทำน้อมนำตน
บันดาลดลสุขสงบทุกภพภูมิ

ผศ.ประสิทธิ์ ฤทธาภิรมย์

๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๗

ขนมจิ้นที่ไม่มีวันหมด

การจากไปของ “เชษฐ” สุเชษฐ ขวัญศรี ผู้เป็นเพื่อน พี่ น้อง อันเป็นที่รัก บุคคลที่เราลืมไปแล้วว่า เป็นเพื่อนร่วมงาน จำได้แต่ว่าเป็นครอบครัวของเรา ยิ่งความโศกเศร้ามาแก่สมาชิกงานประชาสัมพันธ์ทุกคน

ก่อนการจากไป พวกเราได้จัดกิจกรรม “เพื่อนช่วยเพื่อน” ขึ้นได้เชิญเพื่อนๆ คณาจารย์ ข้าราชการ และบุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ร่วมทานขนมจิ้น ด้วยความมุ่งหมายที่จะได้ร่วมกันแสดงความห่วงใยที่มีต่อเชษฐ พวกเราเพียงอยากให้เชษฐรู้ว่า ยังมีคนรัก และให้กำลังใจเชษฐอยู่ เพื่อจะได้ต่อสู้ และกลับมายิ้มให้กับเรา

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้น เรียกได้ว่าเกินความคาดหมาย ขนมจิ้นที่เตรียมไว้เพียง ๕๐-๖๐ ที่ น้อยเกินไป นอกจากน้ำแกงที่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ แล้ว เพื่อนๆ คณาจารย์ ข้าราชการ และบุคลากร ที่ยังคงคิดถึง เชษฐ ก็หลั่งไหลมาไม่ขาดสาย เราต้องซื้อขนมจิ้นเพิ่ม และเงินที่ร่วมสมทบเข้ามาก็เพิ่มขึ้น มากขึ้น มากจนเราคาดไม่ถึง แต่ก็ยังไม่น่าประทับใจเท่าความรัก ความห่วงใยที่ทุกคนมีให้กับเชษฐ

กิจกรรมในวันนั้น จบลงด้วยความอบอุ่น เงินทุกบาททุกสตางค์ส่งถึงมือเชษฐ พร้อมกับข้อความในจดหมายน้อยของทุกคนในบ่ายวันนั้น แม้ว่าเพียงข้ามคืน เชษฐ จะจากพวกเราไป แต่เราเชื่อว่ากำลังใจจากทุกท่านได้ส่งถึงหัวใจของเชษฐแล้ว และสิ่งที่แม้แต่พวกเราที่ยังอยู่ก็พลอยได้รับไปด้วย คือบทพิสูจน์ที่ทำให้พวกเรารู้ว่า ราชภัฏสงขลาไม่เคยทอดทิ้งกัน

แม้ว่าขนมจีนจะหมดไป แต่น้ำใจของเพื่อนๆ คณาจารย์ ข้าราชการ และบุคลากร ไม่เคยหมดหรือลดน้อยลง

เรา ในฐานะตัวแทนของเซษฐ ตัวแทนของครอบครัวเซษฐ และเพื่อนพี่น้องคนหนึ่ง ขอแสดงความขอบคุณมายังทุกท่าน ด้วยความรู้สึกที่จะจดจำไว้ถึงเส้นใยสายสัมพันธ์ ความรัก ความเมตตา ความอึดเอดจากงานเลี้ยงขนมจีนวันนั้น ที่ไม่เพียงแต่อึดทอง แต่อึดไปจนถึงหัวใจ ความรู้สึกเหล่านั้นจะไม่มีวันหมดลง

ด้วยความขอบคุณยิ่ง
งานประชาสัมพันธ์

สุเชษฐ ขวัญศรี คนดีในใจพวกเรา

สุเชษฐ ขวัญศรี หรือ เชษฐ หนุ่มน้อยจากจังหวัดพัทลุง เข้ามาศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในโปรแกรมวิชานิติศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา (ในขณะนั้น) ส่วนผมได้เข้าศึกษาในโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ผมยังไม่รู้จักเชษฐมากนัก เนื่องจากอยู่คนละโปรแกรมวิชา แต่ด้วยบุคลิกอันโดดเด่นในความร่าเริง สนุกสนาน ยิ้มแย้มแจ่มใส ทำให้เชษฐกลายเป็นขวัญใจของเพื่อนๆ ในห้อง สร้างความรู้รักมายิ่งเพื่อนต่างโปรแกรมวิชา

ผมรู้จักเชษฐมากขึ้นเมื่อผมเป็นนักศึกษาช่วยงานในคณะวิทยาการจัดการ ส่วนเชษฐก็เป็นนักศึกษาช่วยงานและปฏิบัติงานในห้องแม่ก ของโปรแกรมวิชานิติศาสตร์ จนกระทั่งได้สำเร็จการศึกษาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งผมได้ทำงาน ณ คณะวิทยาการจัดการ ส่วนเชษฐได้ไปทำงาน ณ บริษัทแห่งหนึ่งในอำเภอหาดใหญ่ ซึ่งภายหลังเชษฐได้มาทำงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในตำแหน่งนักวิชาการโสตทัศนศึกษา เรามีเพื่อนในกลุ่มที่ทำงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน คือ อ.ดร.ศุภฤกษ์ เวศยาสิรินทร์ อ.นิสัย พุฒิกแก้ว อ.อุรธรณ์ แก้วขัง อ.ศราณี มณีโชติ และ น้องสุภาศ ไปเกลี้ยง

ในช่วงที่ว่างยามเย็น อากาศโปร่งใสไร้เงาฝนให้เป็นอุปสรรคในการเดินทาง พวกเรามักจะหาสถานที่ดื่มที่กินกันตามประสาวัยรุ่น เช่น ร้านบ้านเรา กอกกล้วย สวนสนสองทะเล อาหารโปรดที่เชษฐชอบสั่งเป็นประจำคือ น้ำพริกแมงดาสะตอเผา แกงส้มปลาชี่ตั้ง ผัดเผ็ดหัววัว เป็นต้น ทั้งนี้ พวกเรามักจะอุปมาตัวเองเป็นผู้บริหารหน่วยงาน และคิดวิสัยทัศน์ในการจะทำโน่นทำนี่กันอย่างมากมาย ผสมคลุกเคล้ากับบรรยากาศการดื่มน้ำสี่

ทองฟองสีขาว ในยามเย็นที่ทุกคนไร้พันธะทางด้านครอบครัว ซึ่งเป็นช่วงเวลา
เวลาที่สร้างความสุข สนุกสนานให้กับพวกเรา

เมื่อเวลาผ่านไปทุกคนมีภาระหน้าที่การทำงานและครอบครัวที่
ชัดเจนมากขึ้น ในการทำงานเชษฐเป็นคนที่ตั้งใจและรับผิดชอบต่อการ
ทำงาน มีความคิดริเริ่มในการนำนวัตกรรมทางการศึกษา มาใช้ในการ
จัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ดังที่เห็นประจักษ์กันอยู่ใน
ปัจจุบัน เชษฐเป็นคนที่มื่อธยาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความเป็นกันเองกับ
เพื่อนร่วมงาน คณาจารย์ และนักศึกษา หรือแม้แต่ผู้มาติดต่อ ทุกคนมีความ
ประทับใจ และมีความชื่นชมเชษฐในบุคลิกภาพดังกล่าว เชษฐเป็นคนที่
มีน้ำใจต่อเพื่อน ๆ พร้อมยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในทุกเรื่อง โดยไม่
ต้องร้องขอ

นับเวลาที่พวกเราได้รู้จักกันและเป็นเพื่อนกันมากกว่า ๑๐ ปี ทำให้
พวกเราได้สัมผัสกับความสุขและทุกข์บ้างในบางครั้ง คลุกเคล้ากันไปตาม
วิถีมนุษย์ปุถุชนคนทั่วไป แต่เมื่อปลายเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ผมงกับ
เชษฐได้นั่งทานข้าวด้วยกันที่โรงอาหารใหม่ด้านล่าง และทราบว่าเชษฐไม่
สบาย มีอาการเหมือนคนเป็นไข้หวัด กินยาอยู่ระยะหนึ่งแล้วแต่ยังไม่หาย
จนเมื่อตอนกลางเดือนก็ทราบข่าวร้ายเกี่ยวกับอาการป่วยของเชษฐ และ
เป็นสาเหตุของการจากไปโดยไม่มีวันกลับ

การจากไปของเชษฐในครั้งนี้ สร้างความโศกเศร้าให้กับครอบครัว
เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ตลอดจนมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้สูญเสียบุคลากร
ที่มีคุณค่ายิ่ง ที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับคนทำงาน ทั้งรุ่นน้อง รุ่นพี่
และเพื่อน ๆ ในการประยุกต์ปฏิบัติต่อไป

การจากไปของน้องเชษฐเป็นการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงของ
ครอบครัว “ขวัญศรี” ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย จงนำดวงวิญญาณของ
น้องเชษฐไปสู่สรวงสวรรค์ พร้อมคุณงามความดีทั้งหมดที่น้องเชษฐได้
กระทำตลอดมา

พี่ศรี
(เกษมศรี สังข์สนิท)

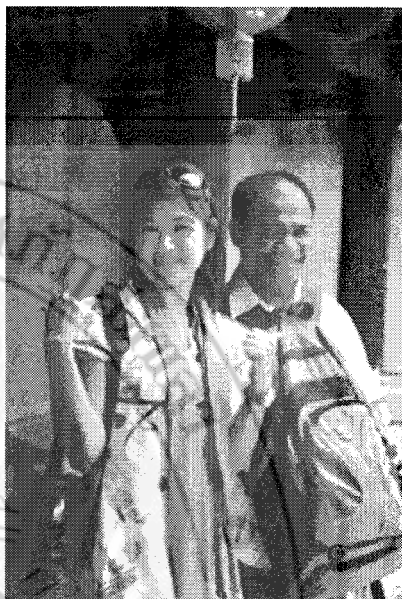
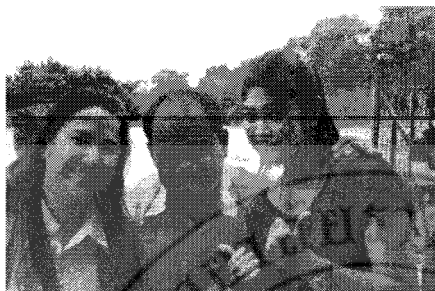
เชษฐ... คุณคือเพื่อนผม

เชษฐ ตั้งแต่ได้รู้จักกันมา ผมไม่เคยมีโอกาสบอกคุณว่า คุณคือเพื่อนผม (คำว่าเพื่อนผมก็อธิบายไม่ถูกว่ามันขนาดไหน) เท่าที่รู้จักกันคุณเป็นคนไม่เคยเอาเปรียบใคร แต่น่าเสียดายเราต้องจากกันโดยไม่มีวันหวนกลับ รู้ข่าวว่าเพื่อนไม่สบาย มีโอกาสไปเยี่ยม ผมก็ได้แต่คิดว่าไม่กี่วันก็หายกลับไปทำงานได้เหมือนเดิม แต่แล้ว

สายๆ วันอาทิตย์ ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗ โทรศัพทที่มีสายเข้าจำได้ทันทีว่าเบอร์ที่โทรเข้า เป็นเบอร์สำนักงานประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในใจจริงคิดได้เลยว่าต้องเรื่องนี้แน่ๆ แต่แข็งใจพูดสวนไป “อย่าบอกนะว่าเรื่องนั้น” แต่ปลายสายยืนยันว่า “ตามนั้น” ไม่มีสิ่งใดจะบรรยายได้อีกแล้วหลังจากนั้น มันเกินจะบรรยาย

อาลัยยิ่ง

นิกร วันลี (กร)

ภาพนี้ เป็นบันทึกความทรงจำของเรา ๓ คน ที่มีโอกาสได้ไปเที่ยวด้วยกันอีกครั้ง ครั้นนั้นจำได้ว่า เรา ๒ คน ยืนส์กับเจี๊ยบ เห็นรายชื่อคนไปเที่ยวเวียดนามมีเซษฐอยู่ด้วย ก็เลยขอตามเซษฐไปเที่ยวด้วยกัน ทำให้เรารู้สึกถึงบรรยากาศสมัยเรียน ที่ได้ไปทัศนศึกษาตามที่ต่างๆ บรรยากาศสมัยเรียนกับวันนั้น ยังคงเป็นเหมือนเดิม เซษฐก็ยังดูแล เอาใจใส่ และเป็นห่วงคนรอบข้าง เซษฐ ก็ยังคงเป็น สุขเซษฐ ขวัญศรี ของเพื่อนๆ อยู่เสมอ

ด้วยรักและอาลัย... พี่ชายและเพื่อนร่วมงาน

ตลอด ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมา ที่เป็นทั้งพี่ชายและเพื่อนร่วมงานกันมา พี่เชษฐเป็นคนนิสัยดี มีจิตสาธารณะ โดยเฉพาะในสมัยตอนที่กระผมเป็นนายกสโมสรบุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พี่เชษฐบอกว่าต้องการอะไรบ้างในการจัดกิจกรรมสโมสรบุคลากรในแต่ละครั้ง ขอให้บอก (โดยเฉพาะอุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ)

การจัดงานเลี้ยงเกษียณอายุราชการของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยนั้น พี่เชษฐก็เป็นส่วนหนึ่งในการประสานงานต่างๆ โดยเฉพาะการจัดทำของที่ระลึกให้กับผู้เกษียณ พี่เชษฐก็จะเป็นผู้ประสานให้ทุกครั้ง

จนเป็นที่กล่าวขานในมหาวิทยาลัยว่า การจัดทำของที่ระลึกให้กับบุคลากร ผู้เกษียณอายุราชการแต่ละปีนั้น อลังการอีกแล้ว และอีกเรื่องที่น่าประทับใจ ในตัวพี่เชษฐที่มาช่วยเตรียมงานให้กระผม ตอนที่กระผมจะแต่งงาน โดยมี ทั้งพี่เอก (ดร.ศุภฤกษ์) พี่กุก (นิสัย) พี่เล็ก (อุธรณ์) พี่วิทย์ (สุวิทย์) พี่ตา (อ.ตราณี) และน้องปู ในส่วนของพี่เชษฐก็มาช่วยตั้งแต่วันแรกตอนที่ ถ่ายรูปพรเวดดิ้ง โดยมีความเป็นกันเองและหยอกล้อกันในตอนถ่ายรูป

จนทำให้บรรยากาศตอนถ่ายรูปคู่บ่าวสาวสนุกสนานไปด้วยทุกครั้ง จนถึงวันงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสของกระผมที่โรงแรมราชมั่งคณา พาวิลเลี่ยน รีสอร์ท พี่เชษฐกิริบออาสาจะไปช่วยคุมเครื่องเสียงและภาพให้ที่โรงแรม และต้อนรับแขกผู้มาร่วมงาน จนทำให้งานแต่งของกระผมสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผมและครอบครัวรู้สึกเสียใจและเสียตายเป็นยิ่ง ที่ต้องมาสูญเสียบุคคลที่มีความสามารถ อัจฉริยะ และมีจิตสาธารณะ เป็นที่รักของครูบาอาจารย์ พี่ๆ เพื่อนๆ ขอให้ดวงวิญญาณของพี่เชษฐ หรือ นายสุเชษฐ ขวัญศรี จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพ จึงขอมอบบทกลอนนี้ไว้ให้กับพี่เชษฐ.....

จากแล้วหนอ.....จากไกล ไปสุดฟ้า
ลาแล้วหนา.....คนเคยใกล้ ให้โศกศัลย์
จากกันแล้ว.....คราวนี้ ไม่มีวัน
ไม่เจอหน้า ทุกชั่ววัน เพราะซีพวย

ตั้งหัวใจ แตกสลาย เมื่อต้องจาก
ตั้งพลัดพราก จากดวงจิต มิตรสหาย
ไม่มีแล้ว ตั้งวันวาน ตลอดไป
ปวดดวงใจ ร้าวดวงจิต トラบอาจิน

วิงวอนให้ สรวงสวรรค์ บนชั้นฟ้า
เปิดรับอ้า วิทยุญาณให้ ได้วิถี
สุดดี สัมปรีญภาพ โอบกอดที่
ชีวิตที่ มลายไป ให้เหลือวแล

คุณงาม ความดี ที่ฝากไว้
จะสถิต ที่หัวใจ ไม่เลือนหาย
จากคราวนี้ จากไกล ทั้งร่างกาย
ยังอวรณ์ ยังอาลัย ให้ไปได้

ด้วยรักและอาลัย

ว่าที่ร้อยตรี สุภาศ ไปเกลี้ยง (หล้า) และครอบครัว
นักวิชาการศึกษา กองพัฒนานักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อ้ออ้อ ! เป็นคำสั้นๆ และง่าย ๆ สำหรับการเรียกชื่อของเพื่อน อาจจะง่วงๆ หยาบๆ ของเซษฐเด็กพัทลุง ไม่มีเซษฐแล้วเสียงเรียกยังดังและก้องอยู่ในหูอยู่ทุกวัน เซษฐเป็นเพื่อนคนหนึ่งที่ดีและรักมากคนหนึ่งลึกๆ แล้วเซษฐเป็นคนสุภาพเรียบร้อย เมื่อขอช่วยหรือรบกวนเซษฐ ต่อให้ยากขนาดไหนไม่เคยได้ยินคำปฏิเสธจากเพื่อนคนนี้เลย เซษฐไม่เคยทำให้เพื่อนผิดหวัง ไม่เคยแม้แต่ทำสีหน้าที่ไม่พอใจใส่เพื่อน มีแต่ยิ้มรับ เจอเซษฐล่าสุดที่ มอ. แล้วเดินเข้าไปกอดเซษฐ แล้วจับมือในฐานะเพื่อน เซษฐยังทักทายคำเดิม “อ้ออ้อ” ซึ่งรู้สึกดี และเป็นกันเอง แล้วถามสบายดีมั๊ย เซษฐบอกสบายดีมากเพื่อน เซษฐดูอ้วนท้วนสมบูรณ์ดี ไม่คิดเลยว่า จะจากไปเร็วแบบนี้

เสียตาย เสียใจมากที่ไม่ได้มีโอกาสไปอยู่คอยรับใช้เพื่อนเลย อย่างไรก็ตามเสียงที่เซษฐเรียกเราว่า “อ้ออ้อ” จะคงก้องอยู่ในหูของเราตลอดไป ซาดิหน่ามีจริง เราคงได้มีโอกาส กลับมาเป็นเพื่อน และได้ยินเซษฐเรียกเราว่า “อ้ออ้อ” อีกครั้ง จากไปครั้งนี้ ขอให้ไปอย่างสงบ ไปอยู่ในภพภูมิที่ดีและสูงๆ ขึ้นไป อย่าได้ห่วงถึงคนข้างหลัง และขอให้รู้ว่าทุกเซษฐยังคงอยู่ในใจของพวกเราเสมอ กลับให้สบายนะ สุเซษฐ ขวัญศรี !

อำนาจ ปลื้มกะวัง (ครูอ้อ)

น้องเชษฐคนดี

รู้จักน้องเชษฐตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ สัญลักษณ์ของเขาคือ รอยยิ้มที่จริงใจ ทุกครั้งที่เจอกันคือ การจับมือ พี่จะเอามือลูบพุงน้องเสมอ มันรู้สึกอบอุ่น และรับรู้ถึงความเป็นพี่น้องที่ห่วงใยกัน ยิ่งรู้จักนานขึ้นยิ่งเห็นถึงความดีของน้อง คือ การให้ความช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานทุกระดับจะงานราชการ งานหลวง ก็ไม่เคยปฏิเสธ

ก่อนน้องจากพวกเราไป น้องมาคุยกับพี่ว่าช่วงนี้ไม่สบาย รู้สึก ร้อนๆ หนาวๆ พี่บอกให้น้องไปหาหมอ และมารู้สึกอีกคร้ังว่าน้องเข้าโรงพยาบาล

และกลับมารักษาตัวที่บ้าน พี่ชวนพี่ชายไปเยี่ยมเห็นน้องกินข้าวได้ ยิ้มแย้มแจ่มใส ก็รู้สึกดีขึ้นว่าน้องจะหายแล้ว และเจอครั้งสุดท้ายน้องกลับมาทำงาน วันนั้นเราเจอกันตอนเย็น ก่อนกลับบ้านพี่ก็ยังจับมือเหมือนทุกครั้ง และชื่นชมว่าน้องเก่งมาก แข็งแรงแล้ว พี่เดินไปขึ้นรถและนั่งมองน้องเดินออกจากห้องประชาสัมพันธ์ น้องเดินเข้าห้องการเงินแล้วเดินออกมา พี่ก็ยังมองตามจนน้องออกจากตึก ในใจตอนนั้นภาวนาให้น้องหายเป็นปกติโดยเร็ว แต่ไม่คิดว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เจอกัน ความตายเป็นเรื่องที่ห้ามไม่ได้ ทุกคนต้องตาย แต่ความดีงามของน้องเชษฐ จะอยู่ในใจของพี่น้องราชภัฏสงขลาตลอดไป

ด้วยคุณงามความดี ขอให้ดวงวิญญาณของน้องเชษฐไปสู่สุคติ
ด้วยเทอญ

พี่เจี๊ยะบ
(วริษฐา พายุรัตน์)

น้องเชษฐ...ในความทรงจำ

ในวิถีการทำงาน พี่นงนภัสส์ ไม่ได้มีงานอะไรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับน้องเชษฐเลย แต่เมื่อมีกิจกรรมประชุม อบรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัย พี่จะเห็นน้องเชษฐร่วมงานอยู่เสมอ น้องเชษฐตั้งใจทำงาน ไม่คุยไม่โอ้อวด สุขุมเยียบขีมิ้ม ดูไม่น่าจะมีอะไรให้พี่จดจำและระลึกถึง...

แต่ในความเยียบขีมิ้ม น้องเชษฐกลับแสดงควมมีสัมมาคารวะกับพี่นงนภัสส์ ด้วยดีเสมอมา ซึ่งพี่รับรู้ได้ถึงความเต็มใจ จริงใจ ในการแสดงควมมีสัมมาคารวะของน้อง...

ยามที่พี่รับรู้่าน้องเจ็บป่วย แน่นอน... พี่ยอมห่วงใยเสมอ อยากให้น้องหายจากอาการเจ็บป่วย ทำอะไรที่เป็นกำลังใจให้น้องได้พี่ก็เต็มใจทำ ในวันเสาร์ที่ ๒๗ ก.ย. ๕๗ หน้าลิฟท์ ณ โรงพยาบาลสงขลา บนเปลพยาบาล ซึ่งกำลังพาน้องไปส่งขึ้นรถเพื่อกลับบ้านที่พัทลุง น้องยิ้มให้ พี่เป็นรอยยิ้มที่มีความสุข ซึ่งพี่ไม่เคยเห็นมาก่อน และพี่ไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่านั่นคือรอยยิ้มสุดท้ายจากน้องเชษฐ

ขอให้น้องไปสู่สุคติ กลับให้สบายนะน้อง

ด้วยความอาลัย

พี่นงนภัสส์ มากชูชิต

...พีเชษฐ...

“มีง้อเอาไหนมีงบอก กับมีงได้ทุกอย่างใจ้ บอกมาเลยไม่ต้องนี่ อีเอาไหนเอาไป” (พูดภาษาใต้สำเนียงพัทลุง) เป็นคำพูดที่ผมได้ยินบ่อยมาก ไม่ว่าจะเป็นเวลาเมาหรือไม่เมา และไม่ใช้เท่าแต่คำพูดเท่านั้น ไม่ว่าจะสิ่งไหนที่เอ่ยขอหรือไม่เอ่ยขอ พีเชษฐให้ได้ทุกอย่างจริงๆ ขอช่วย ออกปาก พีเชษฐไม่เคยมีคำปฏิเสธน้องคนนี้เลย เวลาทำงานมีแต่คำสอน คำบอกกล่าว ต่อให้ทำผิด คำดูตำว่ากล่าวก็ไม่เคยมีแถมยังมาแก้ไขให้อีก ความรู้สึกที่มีต่อ พีเชษฐ ขวัญศรี มากจริงๆ ถึงพีจะจากไปแล้วแต่คุณงามความดีในครั้งนี้ จะตราตรึงอยู่ในใจของเราตลอดไป

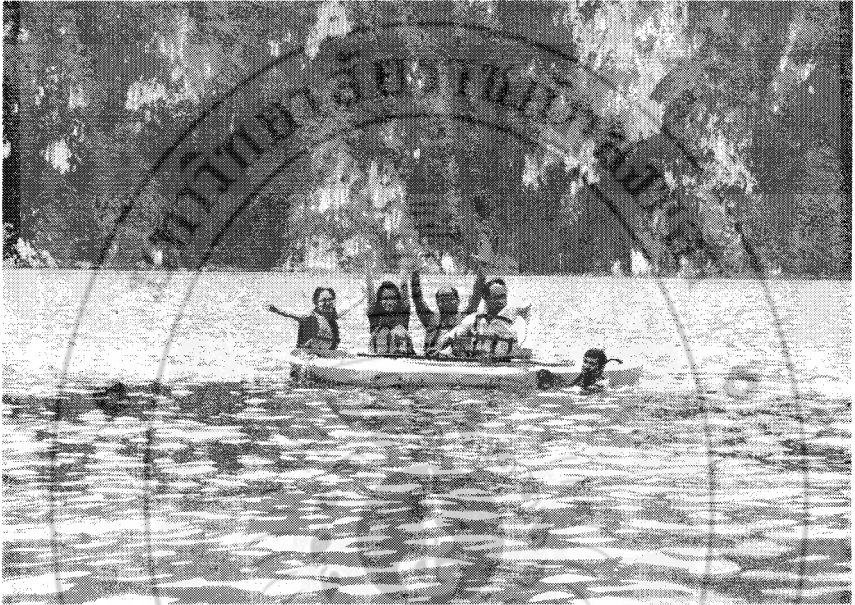
ขอให้คุณงามความดีนี้ที่พีมี ที่พีทำ จงนำพาพีขึ้นสวรรค์ไปสู่ภพที่ดี และชาติหน้าฉันใดถ้ามีจริงขอให้รู้จัก มาพบ เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นเพื่อน ร่วมงานกันอีกนะครับ

ด้วยรัก และ อาลัย

ธวัชชัย รุ่งสว่าง

เป็นทั้งคนรู้จัก เป็นทั้งน้องชาย เป็นทั้งเพื่อนร่วมวง
เป็นทั้งเพื่อนร่วมงาน เป็นทั้งรุ่นน้องนิเทศ

พีเชษฐ... จะอยู่ในใจตลอดไป

ปีต้องขอบพระคุณพีเชษฐ ที่ทำให้ปีได้ไปร่วมทริปกับประชาสัมพันธ์ ที่เขื่อนรัชชประภา เขื่อนเชี่ยวหลาน กุยหลิน เมืองไทย จ.สุราษฎร์ธานี และ คีรีวงค์ จ.นครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๕-๗ เมษายน ๒๕๕๗ ที่ผ่านมา

ตอนแรก ปีๆ ในห้องประชาสัมพันธ์ชวนปีไป ว่าที่ห้องมีการจัดกิจกรรมกัน ปีไปม๊ัย ที่สุราษฎร์ธานี หนึ่งในนั้นก็ม๊ัยพีเชษฐที่เอ่ยคำชวนไป ปีไปม๊ัย?... ปีเลยบอกว่า “อยากไปค่ะ” ให้พีเชษฐไปพูดกับพีไฟ (หัวหน้างานปี) ให้หน่อย วันต่อมาพีเชษฐบอกว่า “กมลภา คำอ่อนนุ่มดีแล้ววว” ปีดีใจมาก เพราะนานๆ ไปเที่ยวพักผ่อน ทริปนี้เป็นทริปของประชาสัมพันธ์

ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะสายใยแห่งสายเลือดนิเทศศาสตร์ที่ผูกพันพวกเราเอาไว้ อีกส่วนหนึ่งคือเนื้อในแห่งนิสัยใจคอของพีเชษฐ ที่ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้สัมผัสย่อมเห็นตรงกันว่า ผู้ชายคนนี้เป็นพี เป็นเพื่อน เป็นน้อง ที่น่าคบหา และเป็นคนดีโดยแท้

แม้จะเข้าใจสัจธรรมที่ว่า มีพบ ก็ย่อมมีพราก เป็นอย่างตืออยู่แล้ว แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องเห็นคนที่เรารักและเคารพดูจพีชาย ต้องพรากจากไปก่อนวัยอันควร ไม่ว่าจะใครก็ย่อมข่มความเศร้าเสียใจ และอาลัยอาวรณ์ได้อย่างยากลำบาก ยิ่งเมื่อการพลัดพรากนั้นเกิดขึ้นกับคนดีๆ เช่นพีเชษฐ ความรู้สึกเสียดายก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น แต่อย่างน้อยในช่วงเวลาที่ได้อยู่จกกับพีเชษฐ น้องสาวคนนี้มีแต่ความทรงจำที่สวยงาม ได้ยิ้ม ได้หัวเราะ ไปด้วยกัน

น่าเสียดายว่านับจากนี้ไป น้องคนนี้จะไม่มีโอกาสรินน้ำอุ่นๆ ให้พีจิบในช่วงที่พีไม่สบาย ไม่มีโอกาสได้นั่งเชียร์กีฬาพร้อมกัน ไม่มีเสียงทวงดั่งค์ ๒๐ บาท ทุกเช้าวันจันทร์ แต่ขอให้พีเชื่อเถอะว่า น้องคนนี้จะเก็บทุกความทรงจำที่มีร่วมกัน ณ งานประชาสัมพันธ์ ที่เป็นดั่งบ้านหลังที่สองของเราไว้เป็นอย่างดี และจะไม่มีวันลืมพีชายที่แสนดีคนนี้เลย

หลับให้สบายนะคะพีเชษฐ ที่ผ่านมาก็ได้ทำทุกงาน ทุกบทบาทหน้าที่ อย่างดีที่สุดแล้ว คุณความดีของพี และสิ่งดีๆ ที่พีได้ทำให้กับคนรอบข้าง จะตราตรึงอยู่ในหัวใจของทุกคน...ตลอดไป

ลัดดา เอ็งเถี่ยว (แอล)

งานประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สายด่วน...งานกิจกรรมนักศึกษา

เชษฐ... “วันนี้อย่าลืมนะ มีงานกิจกรรมของกองพัฒนานักศึกษา ตอนบ่ายนี้ อย่าลืมนะ” เป็นสายด่วนบ่อยๆ จากงานกิจกรรมนักศึกษา ถึงแม้ว่าเราจะมีประสานงานกันมาก่อนหน้านี้ แต่ด้วยความสนิทสนม และความเป็นกันเองของเชษฐ กับงานกิจกรรมนักศึกษา และน้องๆ ผู้นำนักศึกษา ที่ไม่เคยลืม ไม่ว่าจะป็นงานด่วน งานไม่ด่วน แต่เมื่อใดที่ใช้สถานที่ต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เกี่ยวกับการใช้เครื่องเสียง คนแรกที่ต้องนึกถึง นั่นก็คือ เชษฐ คำสั่งมีหรือไม่มี แต่จริงเดียว เชษฐก็ทำให้เราได้ หากวันไหนเชษฐไม่ว่าง หรือไม่อยู่ ก็จะไม่มีวันที่ประชาสัมพันธ์ ทำไม่ได้ เพราะเชษฐจะฝากงานไว้กับคนอื่น ๆ เอาไว้ให้เราประสานงานได้ง่ายเสมอ

งานกิจกรรมนักศึกษา จึงไม่เคยลืมเชษฐ แม้กระทั่งตอนนี้ จะพิมพ์คำสั่งปฏิบัติงานใดๆ ลงไปก็ตาม ก็ยังเผลอพิมพ์ชื่อเชษฐลงไปเลย แต่เมื่อมานั่งทบทวนดู เห็นชื่อเชษฐ ก็นึกได้ว่า ตอนนี้เชษฐจากเราไปแล้ว แต่ขอให้เชษฐรู้ว่า เชษฐ ยังอยู่ในใจเรา อยู่ในใจของงานกิจกรรมนักศึกษา อยู่ในใจของผู้่านักศึกษาที่ได้รับบริการอย่างดีจากเชษฐตลอดมา และตลอดไป

จากนี้ไป ไม่มีเชษฐ งานกิจกรรมนักศึกษาก็คงจะเหงาไปอีกสักระยะ แต่ไม่ต้องห่วงนะ งานของเชษฐ เพื่อนของเชษฐ จะดำเนินการแทนเชษฐเอง อาจจะดีกว่าหรือดีเท่าก็แล้วแต่ แต่ขอให้เชษฐรับรู้ว่า เชษฐ เจ้าหน้าที่ดูแลเครื่องเสียงให้กับงานกิจกรรมนักศึกษานั้น ชื่อเชษฐ ยังคงก้องอยู่ในใจเราเสมอไป...

งานกิจกรรมนักศึกษา และผู้นำนักศึกษา
กองพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อาลัย... เชษฐ น้องรัก

ได้รู้จักกับเชษฐ (นายสุเชษฐ ขวัญศรี) เมื่อได้มาทำงานที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในตำแหน่งอาจารย์โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ เมื่อ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๒ ดีใจที่ได้สอนนักศึกษานิติศาสตร์ กลุ่ม ๔๑๑๓๒๙ A ซึ่งเป็นกลุ่มแรกที่สอน เชษฐ เป็นนักศึกษากลุ่มนี้ด้วย จะชอบนั่งเก้าอี้แถวหลังห้องกับเพื่อนในกลุ่ม อลงกต, วิสูตร, วัลลภ, อตินัน, ดุสิต์ และอีกหลายๆ คน

เชษฐเป็นคนน่ารัก ยิ้มง่าย มีน้ำใจ แต่ไม่ค่อยพูด และยังจำได้ขึ้นใจว่านักศึกษาผู้ชายในกลุ่มของเชษฐ ได้สร้างวีรกรรมไว้กับอาจารย์ยะ ซึ่งทุกคนในห้อง A ยังจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ขึ้นใจ กลุ่มผู้นำนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ “เหล็กชุด” นั้นอาจเป็นเพราะความน่ารักของเชษฐที่มีต่อครูบาอาจารย์และเพื่อนๆ จากศิษย์กลายเป็นเพื่อนร่วมงาน ได้สนิทสนมกับเชษฐมากยิ่งขึ้น ความมีน้ำใจ เป็นคนมีจิตสาธารณะทำให้ได้ใกล้ชิดผูกพันสนิทสนมกัน เป็นเสมือนพี่สาวอีกคนของเขา

วัน และวินาทีที่ได้รู้ว่าเชษฐล้มป่วย ความรู้สึกขณะนั้น ซ้อครองให้ โทรศัพท์ปรึกษากันว่าเราจะช่วยน้องของเราได้อย่างไรบ้าง จะหาวิธีการรักษาน้องให้หายได้อย่างไร จึงได้จัดทำโครงการ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ระดมเงินเพื่อให้การช่วยเหลือเป็นขวัญและกำลังใจแก่น้องและครอบครัว ให้น้องรู้ว่าเราห่วง และให้น้องมีกำลังใจที่จะต่อสู้ ยามที่น้องทุกข์ น้องเจ็บ ยังมีพวกเราอยู่เคียงข้าง.....แต่แล้วใจแทบสลาย.....เมื่อได้รับโทรศัพท์จาก อ.เอก เมื่อเวลา ๐๘.๒๐ น. ของวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๗ ว่า “เชษฐ เสียแล้วนะ” เสียใจไม่รู้ว่าจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้อย่างไร นึกสงสาร

พ่อ แม่ พี่น้อง ญาติๆ ของเขา และที่สงสารเป็นที่สุดคือภรรยา และลูกน้อย
ของเชษฐ ทั้งสอง

มาถึงวันนี้ เชษฐ ได้จากพวกเราไปแล้วอย่างสงบ เหลือไว้แต่ความ
ดีงามที่เชษฐได้ทิ้งไว้ให้เราจดจำ เราในฐานะเป็นอาจารย์ และเป็นพี่ เป็น
เพื่อน ของเชษฐ เราจะช่วยกันดูแลครอบครัวของเชษฐ เราจะไม่ทิ้งกันไม่
ว่าจะยังมีชีวิตอยู่หรือได้จากเราไปแล้วก็ตาม กลับให้สบายนะเชษฐ.....
เราจะอยู่เคียงข้างกันตลอดไป

จรรุวรรณ เพชรรักษ์ (พี่ยะ)

หัวหน้าสำนักงานคณบดีคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ถึง... พี่เชษฐ (พี่ชายที่แสนดี)

จะเริ่มยังไงดี กับความรู้สึกที่มีต่อพี่ สำหรับกะห์พี่เป็นคนน่ารัก เป็นคนมีน้ำใจ เอาเป็นว่าพี่เป็นคนดีที่สุดในกะห์แล้วกัน กะห์รู้จักกับ พี่เชษฐตั้งแต่ที่เราเรียน ม.ราชภัฏ ด้วยกัน ถึงพี่จะเรียนนิเทศฯ ส่วนกะห์ เรียนบริหารฯ แต่เราก็สนิทเหมือนพี่กับน้อง พอมาทำงานก็ได้เจอพี่อีก ได้ร่วมงานกันบ่อย มีอะไรขอให้พี่ช่วย พี่ไม่เคยบ่น พี่ทำให้ตลอด ยังจำได้ เลยตอนที่กะห์ท้องซึนนี่ล พอพี่เดินเข้ามาใน สนส. กะห์บอกว่าพี่เชษฐว่า “เมื่อไหร่จัง” พี่ก็จะบอกว่า “ขาด” (คือคำอุทานของพี่) แต่พี่ก็งวดให้ จนใครๆ ใน สนส. ก็แซวกันว่าตลอดว่าพ่อซึนนี่ลมาอีกแล้ว ตอนนั้นไม่มี อีกแล้ว บางครั้งเวลานึกถึงพี่ ก็คิดว่าพี่ยังอยู่ แต่พี่แค่ไปอยู่ที่อื่นเท่านั้นเอง

ขอให้พี่หลับให้สบาย พี่ไม่เจ็บไม่ทรمانอีกแล้วนะ เชื่อว่าความดี ของพี่จะช่วยให้พี่ไปอยู่ในที่ดีๆ

กะห์...

สำนักส่งเสริมวิชาการฯ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ด้วยรักและอาลัย

หลายปีที่ทำงานร่วมกันมา
หลายปีที่ เป็นเพื่อนกันมา
มาวันนี้ บ่่าวจากไปไม่หวนกลับ
หลับให้สบายนะ เชษฐ
จะคิดถึง ความทรงจำที่ดีๆ นี้ตลอดไปนะ

มานพ อ่อนแก้ว

เคยเห็นหน้าพูดจาหักทากัน แสนสุขสันต์รีนเริงบันเทิงนัก
มาวันนี้ ไม่มีแม่เสียงทัก แสนเศร้าหนักที่พี่เชษฐได้จากไกล
ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ฤทธิรัตนตรัย ส่งผลไปถึงพี่เชษฐที่หลับไหล
จงรู้ว่าเพื่อนมิตรสงใจให้ ไว้อาลัยวันวานพี่เชษฐเอย

ผองเพื่อนงานการเจ้าหน้าที่

ขอบคุณวันและเวลา ที่ทำให้เราได้มาเจอและรู้จักกัน
มิตรภาพจะตราตรึงในความทรงจำ ตลอดไป
หลับให้สบายนะ พี่เชษฐ

ปอ (งานการเจ้าหน้าที่)

ด้วยรักและอาลัย

สู่สุดคตินะพี่ชาย หลับให้สบาย

อภิชาติ สุวรรณเสมา

ไม่รู้ว่า จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้อย่างไร เมื่อเพื่อนสมัยเรียน ที่สนิท และร่วมกันทำอะไรต่อมิอะไรด้วยกันมากมาย ถึงแม้ว่าจะอยู่คนละห้อง แต่ก็มีความผูกพันต่อกัน มาจากไปก่อนเวลาอันสมควร

สุเชษฐ ขวัญศรี เป็นคนที่น่ายกย่อง น่านับถือ ตั้งแต่สมัยเรียน ราชภัฏอยู่ด้วยกัน ไม่มีครั้งใดที่ไม่เห็นรอยยิ้มแบบจริงจังและเอื้ออารีต่อ เพื่อน น้อง และรุ่นพี่ ไม่ว่าจะออกปากเรื่องใด ไม่เคยได้ยินคำปฏิเสธออกมา จากผู้ชายคนนี้ รู้สึกใจหายมากที่เชษฐมาจากไปก่อนเวลาอันไม่สมควร ขอให้เพื่อน สุเชษฐ ขวัญศรี หลับให้สบายอยู่บนปลายฟ้า หลับเถิดหนา เพื่อนที่แสนดี และขอให้คุณความดีที่เชษฐได้สั่งสมมา จงดลบันดาลให้เชษฐ สู่พบภูมิที่ดีเทอญ

อภิวัฒน์ อ่อนแก้ว (โอ) ๑๔๔๓๒๙-๐๔๘ B

คิดถึง พี่เชษฐ ที่เคยหยอกล้อกัน แชวกันเป็นประจำ หลังจาก แต่งงาน ว่าใครจะมีลูกก่อนกัน สรุปว่า เรามีลูกคนแรกทีตลอดเดือนเดียวกัน ปีเดียวกัน ตอนนี้อยู่ของเรายูห่างกันไม่กี่วัน (อาลัยยิ่ง) ต่อจากนี้ไป ขอให้เพื่อนเมียคนสวย ลูๆ นะคะ

ก๊วกไก่อ Binman (สำนักวิทยบริการฯ)

ด้วยรักและอาลัย

แต่.....น้องเชษฐที่รัก

ตั้งแต่เริ่มรู้จักกับน้อง จนถึงวันสุดท้าย น้องสุเชษฐคนนี้เป็นคนที่มี
อัธยาศัยดีมาก ไม่ว่าจะให้ช่วยเหลืออะไรไม่เคยขัด ได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะใคร
จะบ่นว่าอะไรน้องคนนี้จะยิ้มอย่างเดี๋ยวน แล้วคอยแก้ปัญหางานให้ตลอด
คงจะหายากที่จะให้เหมือนกับน้องคนนี้ได้ ถึง ณ วันนี้น้องเขาจากไป แต่
ความทรงจำที่ดีที่เคยมีต่อไปก็จะมีวันเปลี่ยนแปลง ขอให้น้องไปสู่สุคติ
ไม่ต้องเป็นห่วงกับคนข้างหลัง พวกเราจะคอยดูแลครอบครัวให้น้องเสมอไป

สมจิต ปาละพันธ์

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำจะต้องอาลาและอาลัย

เพื่อนร่วมงานที่ดีจากไปไม่หวนกลับ

เหลือแค่ความทรงจำ...ต้องยอมรับ

ขอให้สู่สุคติในภพภูมิที่ลับตา

จากใจ...สำนักพัฒนาคุณภาพและระบบบริหาร

ด้วยรักและอาลัย

“...ยังจำทุกคำที่พี่สอน...” เป็นที่ปรึกษาที่ดีเสมอมา จากนี้ไป ไม่มีอีกแล้วรอยยิ้มและเสียงหัวเราะนั้น เหลือไว้เพียงความทรงจำ สู้สุดคตินะคะพี่ชายที่แสนดีของน้อง... “สุเชษฐ ขวัญศรี”

อาลัยยิ่ง

น้องเปิ้ล กัญญาพัชร เกตุจุฬา

คงเป็นภาพเดียวที่ได้ถ่ายรูปกับพี่ชายที่แสนดี.. พี่สุเชษฐ ขวัญศรี

อาจจะรู้จักกับพี่เชษฐได้ไม่นานเท่าคนอื่น ๆ ในราชภัฏ แต่ ๒ ปีที่ผ่านมา และได้ร่วมงานกับพี่ชายคนนี้ พี่คอยสอน และให้คำแนะนำน้องในเรื่องงานได้อย่างดี ทุกครั้งที่มาห้องประชาสัมพันธ์ จะเห็นรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และคำแซวของพี่เชษฐตลอด แต่วันนี้คงไม่มีอีกแล้ว คงมีเพียงความทรงจำดีๆ ที่จะเก็บเรื่องราวไว้ตลอดไป

น้องหญิง สถาบันวิทยุราชภัฏ..

ด้วยรักและอาลัย

คิดถึงนายนะเชษฐ คิดถึงช่วงเวลาที่เราเรียนมาด้วยกัน นายเป็นเพื่อนที่ดีมีน้ำใจกับเพื่อน ๆ สนุกสนาน ตอนเย็นหลังเลิกเรียนพวกเราจะไปเตะบอลกัน เชษฐจะมีวงล้อเตะหน้าแข้งของเพื่อนตลอด แต่ไม่มีใครโกรธกลับเป็นเรื่องตลกให้เพื่อนทุกคนได้หัวเราะ ดีใจนะที่ได้รู้จักนายและเป็นเพื่อนกัน นายจะอยู่ในใจเพื่อน ๆ ตลอดไป กลับให้สบายนะเพื่อน

เกียรติศักดิ์ สุทธิพันธ์ (ทอง) ๔๑๔๓๒๗๐๐๑ A

ความประทับใจครั้งหนึ่ง ณ น้ำตกทีลอซู ดั่งสายน้ำไม่เคยไหลย้อนกลับ แต่น้องเชษฐ ยังอยู่ในใจ พี่ ๆ น้อง ๆ เสมอ

พี่อ้น สิทธิศักดิ์ ตุ๊กกุ่น

ด้วยรักและอาลัย

จากแล้วหนา...คราวนี้...ไม่มีกลับมา...

จากแล้วครับ...จากไป...ไม่มีหวน...

สุเชษฐ ขวัญศรี จากนักศึกษา สำเร็จเป็นศิษย์เก่า สโมสรศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บุคคลซึ่งสร้างคุณประโยชน์มากมาย เป็นที่รักของเพื่อนพ้องน้องพี่ และผู้บังคับบัญชา วันนี้เค้าจากไปแล้ว และเชื่อมั่นว่าเค้าจะอยู่ในใจของเราตลอดไป

พี่เล็ก อรุณ แก้วซัง

กลับให้สหายนะเชษฐ ขอให้ไปสู่ภพภูมิที่ดี ความเป็นเพื่อนจะอยู่ในความทรงจำตลอดไป

พัชรี พงศ์พิพัฒน์ ๔๑๔๓๒๙ A

เชษฐ... เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดคนหนึ่ง และหวังดีกับเราเสมอ จากนั้นเหลือเพียงความทรงจำดีๆ ที่จะอยู่ในใจของเราตลอดไป กลับให้สหายในสวรรค์นะเพื่อนรัก

ปานวาด นนทะจุ ๔๑๔๓๒๙ A

ด้วยรักและอาลัย

ถึงเชษฐเพื่อนรัก

แม้ยากับเราจะไม่สนิทกันนักในสมัยเรียน แต่เราก็เป็นเพื่อนกัน
รู้นิสัยกันไม่ต่างกันนักกับคำว่าสนิท หลายปีที่ไม่ได้เจอกันเราก็คิดถึง คิดว่า
สักวันจะได้เจอกันพร้อมหน้าๆ กับเพื่อนๆ อีกหลายคน แต่ก็สายเกินไป
เมื่อรู้ว่าอีกครึ่งวันหายได้จากไปแล้ว

รัก และคิดถึงนายสุเชษฐ ชวัณศิริ

จากเพื่อน ๔๑๔๓๒๙๐๐๑ A

สมมิตร สิทธิภาพ

สมัยเรียนพวกเรามักเล่นบพ พ่อลูกกัน โดยมีเชษฐรับบพเป็นพ่อ
ลูกติด มีลูกสาว ๓ คน (กล้วย, มิค, ด๊ะ) พ่อของพวกเราเป็นคอมเข้ม ชริม
ลุย บู้ระห่า แต่โคตรจริงใจ ชอบเอาปัญหาของคนอื่นมาแบกรับไว้เสมอๆ
พ่อของพวกเราจะคอยตักเตือนและให้กำลังใจลูกเสมอๆ แม้ในช่วงเวลาเรารู้สึก
ว่าชีวิตเหมือนไม่มีใครเลย แต่ช่วงเวลาแยๆ เหล่านั้นก็ผ่านพ้นไป โดยมี
เชษฐอยู่ข้างๆ และเป็นกำลังใจมาตลอด

แม้ว่าวันนี้ “ตัวเชษฐ” จะจากพวกเราไป แต่ความดีของผู้ชายคนนี้
ยังคงติดตรึงอยู่ในความทรงจำของมิก และทุกๆ คนตลอดไป

“ขอให้เชษฐหลับให้สบาย” คุณความดีจะหนุนนำให้เชษฐไปสู่ภพ
ภูมิที่ดี ทุกๆ ชาติไป

มิก ราตรี ราชวัชร ๔๑๔๓๒๙๐๑๔ A

ด้วยรักและอาลัย

เชษฐุเพื่อนที่ดีของเรา เมื่อได้รับข่าวว่า เชษฐุได้จากไปแล้ว ผมรู้สึกใจหาย เศร้า แต่ก็รู้ว่าเชษฐุ เพื่อนไม่ต้องทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยอีกแล้ว

ผมก็ได้แต่หวังว่าเชษฐุคงไปสู่ภพที่มีความสุข ไม่ต้องมีความทุกข์กายหรือทุกข์ใจใดๆ ขอให้เชษฐุเพื่อนของเราจงมีความสุขสงบทุกภพพรพานานเท่านานนะ

รักเพื่อนเสมอ

พีหญิง (ชรรค์ชัย บุญช่วย)

ขอให้น้องเชษฐุที่แสนดี กลับให้สบายไปสู่ภพภูมิที่ดี

ด้วยความดีมีพร้อมน้อมเคารพ น้องจงพบสุขคติวิเศษยิ่ง
กุศลใดที่เคยสร้างขออ้างอิง เชิญขวัญมิ่งสู่เมืองฟ้าด้วยอาลัย

พี่น้องหน้า (दारววรรณ ภู่อ่วม)

ชีวิตนี้ไม่เคยมีพี่ชาย

จะจำพี่ชายที่แสนดีคนนี้ไว้ในใจตลอด จะจำทุกอย่างที่พี่เคยสอนและทำให้ ขอให้พี่เชษฐุกลับให้สบายไปสู่ภพที่ดียังสรวงสวรรค์ รักพี่ชายคนนี้นะ

น้องมล (ทิพย์วิมล หนูพุ่ม)

ด้วยรักและอาลัย

เคยเห็นหน้าพูดจาทักทายกัน แสนสุขสันต์รื่นเริงบันเทิงนัก
มาวันนี้ไม่มีแม้เสียงทัก แสนเศร้าหนักที่เพื่อนรักได้จากไกล
ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ฤทธิรัตนตรัย ส่งผลไปถึงเพื่อนรักที่หลับไหล
จงรับรู้ว่าเป็นมิตรสง่าใจให้ ไว้อาลัยในวันวานของเพื่อนเอย

พี่เบงค์ (ภาณุมาศ วรารัตนพงศ์)

ได้ยินข่าว เพื่อนตาย น้ำตาไหล เพื่อนจากไป ไม่ยอมน คินมาหนอ
เคยพูดคุย หยอกเย้า ฝ้าพะนอ วันนี้หนอ เพื่อนจากไป ชีวิตวาย
หลับเถิดเพื่อน จงหลับฝัน หลับเถิด หลับฝัน นิรันดร์ตร

หญิง (นันทนา ต่องกัม)

พี่เชษฐเป็นพี่ที่ดีและน่ารักเสมอ เมื่อได้รับข่าวว่าพี่เชษฐเสียชีวิต
น้องรู้สึกใจหาย แต่ก็รู้ว่าพี่เชษฐไปสบายแล้ว

ขอให้พี่เชษฐจงไปดีมีศรีสุข อย่าได้ทุกข์ข้อย่างใดห่วงกังวลหา
แม้วันนี้พี่หายไ้จากสายตา ให้รู้ว่าอยู่ในใจเราทุกคน

อ้น (สุมณฑรา ไชยปรีวงศ์)

จากใจแม่เมย์ถึงพ่อเชษฐ

ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๕๕ ที่เราสองคนแต่งงานกัน แม่รู้สึกอบอุ่น และทำตัวเป็นผู้ตามที่ดีในครอบครัวที่มีพ่อเป็นผู้นำ พ่อเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ กว้างไกล ทำให้แม่มีความมั่นใจในการดำเนินชีวิต เนื่องจากได้แบบอย่างที่ดี จากผู้ชายที่มีจิตสาธารณะ ตั้งแต่ครอบครัว เพื่อนและสังคม ที่สำคัญ พ่อสอนให้แม่เป็นคนเข้มแข็ง

เมื่อทราบว่าพ่อป่วยหนักยากต่อการรักษา หัวใจแม่แทบช็อค แต่ก็ต้องบอกให้พ่อทราบ เพื่อเป็นกำลังใจที่จะต่อสู้ด้วยกัน เมื่อถึงวันสุดท้ายของชีวิต วันนั้นความรู้สึกยากที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ นึกถึงแต่สิ่งดีๆ ที่ผ่านมา และตั้งใจไว้ว่าจะทำหน้าที่แทนพ่อให้ดีที่สุด เหมือนพ่อยังอยู่กับลูกๆ

ขอให้บุญ กุศล จากการทำความดี จงเป็นอานิสงส์ให้พ่อเชษฐของแม่เมย์และลูกๆ ไปสู่สุคติด้วยเทอญ

อาลัยน้องรัก

รักและผูกพัน... ด้วยความอาลัยยิ่ง

ตั้งแต่จำความได้ เราพี่น้องถูกพ่อแม่สั่งสอนให้รักใคร่ปรองดอง รู้รักสามัคคี ขยัน ซื่อสัตย์ และเสียสละเพื่อสังคมส่วนรวมกันมาตั้งแต่เล็ก โดยมีพ่อแม่เป็นแบบอย่าง เพราะฉะนั้นตั้งแต่เล็กจนโตพวกเราพี่น้องไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน ไม่เคยมีข้อขัดแย้ง มีแต่ความรัก ความสามัคคี ต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดมา รวมทั้งให้การช่วยเหลืองานสังคมตาม ฐานะานุรูปของแต่ละคน อย่างสุดกำลังความสามารถ

น้องเชษฐ เป็นน้องคนสุดท้ายของครอบครัว ทุกคนทุ่มเทความรัก ให้กับน้องคนนั้นมาก ในช่วงวัยเรียน ต่างคนต่างเดินไปสู่ความฝันของตัวเอง ภายใต้อำนาจบังคับของครอบครัวในชนบท พี่น้องหลายคนไม่ได้ศึกษาต่อในระดับสูง เติบโตมีครอบครัวแยกออกไป ด้วยความมุ่งมั่นและอุสาหะของ พี่น้องในตระกูล ทำให้พี่น้องพวกเรามีฐานะมั่นคงในระดับหนึ่ง และที่สำคัญที่สุด ครอบครัวของพวกเราได้รับการยกย่องจากญาติๆ และเพื่อนบ้านที่ รู้จักมักคุ้น ว่าเป็นครอบครัวตัวอย่างในเรื่องของความขยันและความสามัคคี

ตั้งแต่วันที่น้องเชษฐเริ่มล้มป่วยและรักษาตัว เมื่อพวกเราทราบ อาการของน้องเชษฐ จากแพทย์ผู้รักษาว่า น้องเชษฐ มีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน และอาการป่วยก็เป็นอาการในระยะสุดท้ายด้วยแล้ว พวกเราพี่น้องหัวใจ แทบสลาย แต่มีสิ่งหนึ่งที่พวกเรามีอาจลืมเลือนจากความทรงจำไปได้ใน ขณะที่น้องเชษฐป่วย นั่นคือการที่ผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงานของน้อง จำนวนมากเป็นกรณีพิเศษ มาเยี่ยมน้องและให้การช่วยเหลือไม่ขาดสาย ซึ่งพวกเราเข้าใจดีว่าคงเป็นเพราะในระยะที่ผ่านมา น้องเชษฐได้ประกอบ คุณงามความดีมาโดยตลอดและต่อเนื่อง

ในวาระสุดท้ายของชีวิต เมื่อแพทย์ไม่สามารถรักษาเยี่ยวยาน้องเชษฐุ ได้อีกต่อไป น้องเชษฐุ ก็ได้จากพวกเราไปด้วยวัย ๓๕ ปี ซึ่งเป็นวัยที่ยังไม่สมควร พวกเราพี่น้องก็สุดอาลัยยิ่ง และก็เป็นอีกครั้งที่พี่น้องชาวมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รวมตัวกันจำนวนมากเป็นกรณีพิเศษ เดินทางมาร่วมรดน้ำศพและบำเพ็ญกุศลศพ น้ำใจอันดีงามของพี่น้องชาวมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา อยู่ในความทรงจำของพวกเราพี่ๆ ของน้องเชษฐุ ทุกคนตลอดไป และในวันข้างหน้าหากมีสิ่งหนึ่งประการใด จะให้พวกเราได้รับใช้หรือช่วยเหลือ ขอให้ทุกคนส่งข่าวบอกกล่าวมา พวกเราทุกคนยินดีที่จะไปรับใช้หรือช่วยเหลือด้วยความเต็มใจยิ่ง

ด้วยอาณุญาตแห่งความดีงามที่ น้องเชษฐุ ได้บำเพ็ญมาตั้งแต่ต้นจนวาระสุดท้ายของชีวิต และที่ พ่อ แม่ พี่ๆ ภรรยา รวมทั้งญาติมิตรบำเพ็ญอุทิศให้ จงรวมเป็นตบะ เตชะ พลวปัจจัย หนุนส่งให้ดวงวิญญาณของน้องเชษฐุ สู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ

น้องในดวงใจพี่ๆ ตลอดไป

นางสัมพันธ์ รัตนพงศ์

นางประจวบ ชูสงดำ
พ.ต.ท.ปิยะวัฒน์ ขวัญศรี

นายประเสริฐ ขวัญศรี

นางสมจิตร ชูเหล็ก

นางสุดใจ เกื้อทอง

นางสุจินต์ ยอดราช

นายสมชาย ขวัญศรี

กราบขอพรให้คุณ

เจ้าภาพกราบขอพรให้คุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ **ด้วงวิเศษ** ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ประจำ จังหวัดสงขลา อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ได้กรุณามาเป็น ประธานในพิธีฌาปนกิจในวันนี้

ขอกราบขอพรให้คุณอย่างสูงต่อทุกท่านที่ได้ให้ความเมตตา อนุเคราะห์นานาประการ ตั้งแต่ร่วมเป็นเจ้าภาพบำเพ็ญกุศลศพ สวดพระอภิธรรมศพ และกรุณามาเป็นเกียรติในพิธีฌาปนกิจคุณ**สุเชษฐ ขวัญศรี** พระคุณนี้คณะเจ้าภาพขอจารึกไว้ในความทรงจำตลอดไป

ในการบำเพ็ญกุศลศพคุณ**สุเชษฐ ขวัญศรี** ครั้งนี้ หากมีสิ่งหนึ่ง สิ่งใดขาดตกบกพร่อง ด้วยวิสัยที่ไม่ควรบกพร่องก็ดี ด้วยเหลือวิสัยก็ดี เจ้าภาพกราบขอภัยเป็นอย่างสูงต่อทุกท่านมา ณ ที่นี้

ด้วยผลานิสงส์ที่ท่านทั้งหลายได้แสดงเจตนามาร่วมบำเพ็ญกุศล ในครั้งนี้ ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก โปรดดลบันดาลอภิบาลคุ้มครองท่านและครอบครัว จงประสบแต่ความสุข ความสำเร็จในสิ่งปรารถนา และปราศจากภยันตรายทั้งปวง เทอญ

ครอบครัวขวัญศรี